

KOLLEGAMENTÓ – 2310M
Rocca di Papa, 2016. szeptember 17.

„Egyesült világ apró léptekkel”

1. KEZDÉS ÉS ÜDVÖZLET

(taps)

Ryan: (angolul köszön) Sziasztok! Isten hozott mindenkit a mai kollegamentón!

Maria: (cseh nyelven köszön) Nagyon örülünk, hogy itt vagyunk veletek, és összeköttetésben lehetünk az egész világgal!

Ryan: Én Ryan vagyok, az Egyesült Államokból, Chicagóból. Városom több mindenről is ismert, például: a kosárlabdáról, a vastag pizzáról, és gyönyörű panorámáról.

Most diplomáztam marketingből, és mielőtt dolgozni kezdenék, szerettem volna önkéntesként eltölteni egy időszakot. Ezt a szolgálatot a nemzetközi Gen központban végzem más fiatalokkal együtt.

Maria: Én Maria vagyok a Cseh Köztársaságból, egy közép-európai kis országból, mely főként a fővárosáról, Prágáról, az úgynevezett „Aranyvárosról”, és a sörgyártásról ismert, de persze másról is!

Tavaly végeztem építészként. Én is azt mondtam magamban, hogy jó lenne tenni valamit másokért. Ezért jöttem ide. Most már 3 nap múlva hazaindulok, és nagyon örülök, hogy megélhettem ezt a tapasztalatot.

Ryan: Nekem hihetetlennek tűnik, hogy most valóban az egész világgal beszélgetünk. De a világ itt is jelen van velünk, a teremben.

Maria: Nagy szeretettel köszöntjük azokat, akik az amerikai országokból és Óceániából képviselik a Mozgalmat, és épp ma délelőtt fejezték be a találkozójukat. (taps) Üdvözöljük a kollegamentón látható rövidfilmek itt jelenlévő néhány szereplőjét is, köztük a „Mondjunk nemet a háborúra” nevű szervezet fiataljait. (taps)

Ryan: Most pedig telefonáljunk... Menjünk a „lenti országba”, Ausztráliába, egész pontosan Perth-be, az egyik legelszigeteltebb helyre. Szia Clarissa, hallotok minket?

Clarissa: Ciao Ryan, de jó hallani benneteket!

Ryan: Igen, titeket is!

Clarissa: Sok üdvözet a „lenti országból”, ahogy mondtad... Egy kis csoport vagyunk itt a fokolárban ezután a téli nap után. Nálunk már este 6 óra van, a keleti szigeteken pedig már 10 óra is elmúlt.

Szeretnénk elmondani, hogy itt is nagy odaadással szervezzük a Szíriából és Irakból érkezett családok segítségét.

Nagy az együttműködés a Melkita Egyházzal, a különböző plébániák tagjaival, és városunk kínai közösségével.

Fokolárunk szinte gyűjtőhellyé vált, ahová a különböző segélyek érkeznek. Ezzel megtapasztaltuk a gondviselést, mely örömmel tölti el azt, akinek lehetősége van adni, aki szétosztja, és aki kapja.

Mindnyájan bekapcsolódunk ebbe a szeretetbe, mely oda-vissza áramlik közöttünk!

Ryan: Köszönjük, Clarissa! Veletek vagyunk akkor is, ha több mint 13.000 km választ el tőletek! Köszönjük!

Clarissa: Igen, sziasztok!

Ryan: Ciao!

Maria: Sziasztok! Köszönjük! Szerettünk volna Gabonba, Afrikába is telefonálni, de az ország jelenlegi nehézségei miatt nem sikerült felvenni velük a kapcsolatot.

Tudjuk, hogy általában délelőttként néhány órára jutnak Internet szolgáltatáshoz... Reméljük, most figyelemmel tudják kísérni a kollegamentót, és hallják, amit most mondunk nekik!

Sziasztok! Veletek vagyunk!

Ryan: Nyilvánvaló, hogy nagyszerű résztvevők vannak itt jelen. Szeretném kihasználni ezt a lehetőséget, hogy jobban megismerhessünk benneteket. Most körbejárok, és megnézem, ki is van itt tulajdonképpen... Szervusz! Örvendek! Én Ryan vagyok, megtennéd, hogy felállsz és bemutatkozol?

Maké: Maké a nevem, és a Futuna-szigetről, Óceániából jöttem.

Ryan: Nagyszerű! Szeretnéd elküldeni üzenetedet a világba?

Maké: Üdvözlök mindenkit! *(futunai nyelven köszön)*

Ryan: Köszönjük, tapsoljuk meg! *(tasp)*

Nézzük, ki van még itt...

Szervusz! Megtennéd, hogy felállsz? Hogy hívnak, és honnan jöttél?

Roberta: Roberta vagyok Venezuelából.

Ryan: Ok, szeretnél mondani valamit?

Roberta: Igen, megragadom az alkalmat, hogy üdvözljem a venezuelaiakat, a világ minden közösségét, akiket ti képviseltek itt, és mindenben segítetek, támogattok minket.

Ryan: Köszönjük!

Maria: Tudjuk, hogy elég nehéz a helyzet az országokban. Mondanál valamit erről?

Roberta: Igen, valóban rendkívüli gazdasági és társadalmi válságot élünk, de az elhagyott Jézus legnagyobb arca talán a mindennapokban megtapasztalt szertelen erőszak. Ezt közről is átértük a Mozgalomhoz tartozó két fiatal halálával, akik életüket áldozták családtagjaik megmentéséért.

Maria: Köszönjük! Ez megható, döbbenetes.

2. SZIVÁRVÁNY KAIRÓ FÖLÖTT (EGYIPTOM)

Maria: Az első tudósítás Egyiptomba, Kairóba vezet minket. Főszereplői a Shubra városnegyedben élő asszonyok. A film egy projektet mutat be, amit az AMU, az Egyesült Világért Akció támogat a „Koz Kazah” alapítvánnyal együtt.

(zene)

Grafika – felirat: KAIRÓ, 2016. MÁRCIUS

Gianpaolo - speaker: A mai Egyiptomban a múltbeli örökségek együtt élnek napjaink sokféle kihívásával.

(zene)

A világ más nagyvárosaihoz hasonlóan a társadalmi osztályok közötti anyagi különbségek kirekesztettséghez vezetnek. Amikor az AMU munkatársaival odautaztam, gyakran feltettem a helyieknek a kérdést, hogy mit tehetünk ebben a nehéz helyzetben, és a válaszaikban egy arab kifejezést használtak, ami azt jelenti: „szivárvány”: „Koz Kazah”.

(zene)

Furcsának tűnhet, de szivárványt láttak Kairónak ebben a negyedében, Shubrában, ahol 6 millióan élnek, és kevés okuk van rá, hogy mosolyogjanak.

(zene)

Shoinaa és kislánya mosolyogva fogadnak minket. Shoinaa már évek óta részt vesz a Koz Kazah foglalkozásain. Sorsa nagyban hasonlít az itt élő többi asszonyéhoz: csalásokat, válásokat, családi erőszakot kellett elszenvednie, ami miatt elveszítette önbizalmát. De ennek ma nyoma sincs a tekintetében.

Shoinaa a Koz Kazah alkalmain mintegy száz másik asszonnyal együtt segítséget kap, hogy újra felfedezze saját adottságait.

Awatef Klada, „Koz Kazah” Alapítvány - képző: Kezdetben kezükbe se vették az ecsetet, hogy fessenek, mert addig csak a háztartás és a gyerekek léteztek számukra. (...) Bátorításképp elsőként mi magunk fogtunk ecsetet.

Donna Nedi: A lányom eljárt ebbe a csoportba, és megkérdeztem tőle, mi is ez igazából: attól tartottam, hogy elveszi az idejét a tanulástól. (...). Majd én is elmentem vele, és megismertem Awatefet és Iment. Az egyik barátnőmmel mentünk, aztán megismerkedtünk a többiekkel. Most már olyanok vagyunk, mint a testvérek: bármilyen eseményen, ünnepen együtt vagyunk.

Gianpaolo - speaker: A kézműves foglalkozások mellett ismereteket szereznek az egészség, a higiénia, és az általános műveltség terén. Azzal, hogy új barátnőkkel találkoznak, lehetőségük nyílik, hogy megbeszéljék a családdal kapcsolatos dolgokat és párbeszéd jöjjön létre keresztények és muszlimok között.

Awatef Klada: (...) Elmesélek egy mai esetet: eljött egy keresztény asszony, és kérte, hogy hadd osszon meg valamit a többiekkel: kiállt a terem közepére, és elmondta, hogy eddig nem

lehetett gyermeke, de most végre babát vár. (...) Egy muzulmán asszony azt mondta neki: 'ha fáradtnak érzed magad, és segítségre van szükséged, hívj föl, majd én megyek és segítek neked'.

Gianpaolo - speaker: Sok asszony a lányán keresztül került a Koz Kazahba.

Alaa édesanyja és egy másik résztvevő: Mi muszlimok vagyunk, de sok kereszténnyel élünk együtt, ők a barátnőink. A lányainknak is vannak keresztény barátnőik. Valóban testvérek vagyunk. Nem teszünk különbséget.

Gianpaolo - speaker: A Koz Kazah tevékenységei élő közösséget teremtettek, mely a kölcsönös ajándékozásra épül. Ezek az asszonyok például, akiket az alapítvány támogat, minden héten segítenek a szerzetesnőknek a szükségét szenvedő idősök ápolásában.

Awatef Klada: Akik részt vesznek a foglalkozásainkon, azokkal érzékeltetni szeretnénk, hogy bár nekik is nagyon kevés van, de van, akinek még kevesebb jut, és ők is adhatnak nekik valamit. Az ajándékozás nem csak azt jelenti, hogy pénzt adunk: adhatjuk az energiánkat és segíthetjük a felebarátot. (...)

Itt nem csak keresztények vannak, hanem bárki, akit a szerzetesnők az utcán találnak. (...)

Ez a tevékenység teljesen megváltoztatta ezekben az asszonyoknak az adásról alkotott felfogását, mert a helyi kultúrában csak pénzért cserében adnak valamit.

Gianpaolo - speaker: De miért állnánk meg Shubránál? Most megvan a lehetőség, hogy a város más részeire is kiterjedjenek ezek az aktivitások: már Kairó Fagalla nevű negyedének egyik épületében el is kezdődtek a munkálatok.

(zene)

3. TINKU KAMAYU. A GYAPJÚSZÖVŐ ASSZONYOK (ARGENTÍNA)

Maria: A kairói asszonyok után most menjünk, és ismerkedjünk meg a bennszülött asszonyok egy csoportjával Argentína északi részén, az Andok lábánál, a quechua kultúra vidékén. Ez a projekt több mint 40 éves munkát és reményt tudhat maga mögött.

(zene)

Felirat: TINKU KAMAYU, Santa Maria de Catamarca (Argentina)

„Dolgozni jöttünk össze” - bennszülött asszonyok munkaszövetkezete

Margarita Ramirez, a Tinku Kamayu vezetője: Margarita vagyok, a calchaquí nép leszármazottja: édesapám dédnagyapja cacique volt, egy törzs vezetője. A 2001-es válság idején nem volt munkalehetőség az országban, nagy szegénység uralkodott. A szegénység különböző formáival találkoztam. Leginkább azoknak az asszonyoknak a csoportja döbbsentett meg, akik sok-sok problémával küszködtek: nem néztek jó szemmel rájuk; ha elmentek otthonról, lebecsülték őket. Ez azért van, mert a kultúránkra a férfiuralom jellemző, mely szerint az asszonynak nem szabad elmennie otthonról. Éreztem, hogy ez egyenlőtlen. Ezért azt javasoltam nyolc asszonynak: „Ha sok anyagi problémánk van, miért nem kezdünk el működtetni egy szövőműhelyt?”

María Condori, Tinku Kamayu: Tinku Kamayu quechua nyelven azt jelenti: 'dolgozni jöttünk össze'. Éreztem, hogy itt nő létemre valóban nagyra becsülnék. Margarita mindig azt mondja: 'Nem szabad azt éreznetek, hogy bárkinél is többet vagy kevesebbet értek. Ti vállalkozók vagytok!'.

María Ramírez, Tinku Kamayu: Első nap sírva jöttem ide; este sírva mentem haza, mert nem értettem a fonáshoz, nem értettem semmihez. Itt érzem, és ez sokat segített, hogy értékes ember vagyok.

Egy asszony: Főként azt érzem, hogy befogadnak, megvalósult vagyok, mint nő, mint anya, és mint feleség.

Margarita Ramírez: Tinku ma már egy 14 munkást foglalkoztató szövetkezet, és – bár egy homokszem vagyunk csupán, de – részünket szeretnénk adni egy jobb világ építéséhez. Igen, az a célunk, hogy felszabadítsuk az ősi gyökereinket; azt mondtuk: miért ne térjünk vissza őseink munkavilágához, a szövéshez és a fonáshoz? Ez visszaadja a szabadságunkat.

Egy asszony: 100%-ban természetes anyagból készítünk ruhadarabokat. Hegyi termelőkől vásárolunk, akik lejönnek, és birka vagy lámagyapjút árulnak.

Egy asszony: Mindent természetes úton készítünk, a gyapjúfestéshez dió és hagymahéjat és Jarilla gyógynövényt használunk.

Margarita Ramírez: Mérhetetlen az örömünk, mert a fonálon keresztül átadhatjuk a kultúránkat.

María Condori: Valami hatalmas dolog történt velem az életben: a Tinku segítségével mindent megkaptam: visszaadta az életkedvemet, megkaptam a kellő tiszteletet, mint nő, nagyra becsülöm magam, és mások is nagyra becsülnék. Azt hiszem, ezt senki nem veszi el tőlem. (zene)

4. EGY SZOKÁSOSTÓL ELTÉRŐ NÁSZÚT

Ryan: A most következő történet címe: „Egy szokásostól eltérő nászút”. Ez mindent kifejez. Nézzük meg.

(zene)

Cristian: Tavaly ismerkedtünk meg az Egyesült Világ Hetén Indiában. Egyszer csak, ahogy néztem őt, azt mondtam: ő az!

Elaine: Cristian Romániából jött, én pedig mindig Indiában éltem. Tudtam, hogy kihívás lesz, de... lenyűgöző; megtapasztaljuk a különbözőséget, de megtaláljuk az egységet is: ez nap mint nap így van.

(zene)

Elaine: Összeházasodtunk, aztán... jött a nászút.

Cristian: Május 1-én Loppianóban, a fiatalok rendezvényén hallottuk Wael - a Jordániai Karitászigazgatójának - videóüzenetét...

(Videórészlet) Wael Suleiman - Loppiano, Incisa Valdarno, Olaszország, 2016. május 1: Kérlek benneteket, gyertek Közel-Keletre, és segítsetek az embereknek...

Cristian: Azt mondta: gyertek, és ismerjétek meg a helyzetet. Mi pedig...

Elaine: Menjünk!

Cristian: hívtak minket, menjünk!

(zene)

Cristian: látjuk a tv-ben a menekülttáborokat, ezért azt gondoltuk, hogy egy sátorban fogunk lakni... de sok menekült a városban él, és a Karitás gondoskodik az azonnali szükségleteikről. Ennek láttán egy kicsit meglepődtünk, és azt kérdeztük: de hát, mit tehetünk mi konkrétan? Megértettük, hogy nem önmagunkért vagyunk ott. (zene) 6 óra, negyed 7 felé felkeltünk, aztán 6 óra 50 körül elindultunk és megérkeztünk Zarquaba.

Elaine: Igen, fél 8-ra

Cristian: Hogy mit csináltunk konkrétan? Gyerekekkel foglalkoztunk...,

Elaine:...kézműves foglalkozást tartottunk, társasoztunk, ami nevelő erejű és egyben szórakoztató is.

Cristian: Természetesen Elaine jóga tanfolyamot tartott a menekült asszonyoknak.

Elaine: Ezekben a tanfolyamokon figyelembe vettem, hogy stresszes, zaklatott időszakot élnek, tehát olyan segítő légző-gyakorlatokra és jóga testhelyzetekre összpontosítottam, melyeket elsajátíthatnak, és otthon is gyakorolhatnak.

Cristian: Aztán persze, ott volt a nászutunk: segítettünk másokon, de ez minket is segített...

Elaine: igen, a kapcsolatunkban

Cristian: a kapcsolatunkban

Maria: Ma van Cristian születésnapja. Minden jót kívánunk! (taps)

5. ARDJAN TANÍTÓ ÚR – ALBÁNIA

Maria: És most menjünk Albániába, és ismerjük meg egy tanító álmát, aki nagy odaadást kérő döntést hozott hazája szolgálatáért.

(környezet)

Speaker: Shqipëri! „a sasok földje” – így nevezték régen Albániát. (zene)

A Balkán-félszigeten, az Adriai-tenger mentén fekszik. Erről a földről származnak Teréz anyja szülei. Albánia a múlt században 40 éven keresztül diktatúrában élt, és emiatt sokat szenvedett a nép. Ahogy lezárult ez az időszak, tömegesen kezdtek kivándorolni. Ez a jelenség még ma is tart. Népesége jelenleg 3 millió főre tehető, és becslések szerint mintegy másfél millió albán vándorolt ki a világba.

(zene)

Dajana Olaj, diáklány - Bogë: Itt van a főváros, Tirana, mi pedig itt élünk a magas hegyek vidékén.

Pjeter Ulaj, nagypapa: A faluban 1928-ban építették az iskolát, én is ide jártam 4 évig.

Anila Pekmezi, Xhaj és Bogë falu iskolaigazgatója: Albániának több olyan része is van, mely még nem fejlődött ki igazán. A mi környékünk is ilyen itt a hegyekben. Nagyon fontos a tanáraink mindennapi munkája a vidéki gyerekek jövője számára.

Ardjan Ulaj, tanító - Bogë: Házias vagyok, három gyermekem van, két lány és egy fiú. Tanítok. Hogy mit határoztam el? Amellett döntöttem, hogy Albánia északi részén tanítok, ahol a városoktól eltérően kevesebb lehetőség áll a gyerekek rendelkezésére.

Mikor döntöttem így? 1997-98-ban, amikor Albániában káosz volt, és nagyon bizonytalanná vált a helyzet. A velem egykorúak, a kollégáim itt hagyták Albániát. Én másképp döntöttem, itt maradtam, hogy az országomat szolgáljam. Tehát, hogy megadjam a jobb jövő és a remény lehetőségét. Nehéz választás volt? Természetesen, igen, ha arra a sok velem egykorúra gondolok, akik ma Milánóban vagy Londonban élnek, sokat keresnek, és több a lehetőségük, mint amit én biztosíthatok itt a gyerekeim számára.

Robert Ghegaj, diák - Bogë: 12 éves vagyok, és nagyon örülök, hogy ebbe az iskolába járhatok.

Klevisa R. Rakaj, diáklány - Bogë: Szeretek iskolába járni, mert Ardjan tanár úr nagyon jó tanár.

Ardjan Ulaj: Ebben a kis iskolában dolgozom, mintegy 40 diák jár ide, és reáltárgyakat tanítok: matematikát, fizikát, kémiát és biológiát.

Ez nagy odaadást igényel, de igyekszem a lehető legjobban elvégezni. Mi az álmom? Azt szeretném, hogy ezen a csodálatos természettel megáldott helyen is kibontakozzon a turizmus. Remélem, a munkánkon keresztül, és valamilyen jó projekt segítségével sikerül valami pozitívumot létrehozni. Nehéz időszakokat éltem, sok akadály állt előttem, de örülök, mert sikerült jó dolgokat megvalósítani a közösség javára. Köszönöm.

(zene és taps)

Ryan: Nekem nagyon tetszik Ardjan története.

6. MINDENT KOCKÁRA TENNI A BÉKÉÉRT - JORDÁNIA

Ryan: Augusztusban több fiatallal együtt Jordániában jártam. Sokszor hallunk történeteket és számokat a TV-ben, de ott megtanultam és felfedeztem, hogy akikkel találkoztam, ugyanolyanok voltak, mint én, mint a családom. Most már nincsenek távol tőlem, sőt!

Salam, Irak: Korábban egy nagy, nyolcszobás házban laktunk, mindegyik lányunknak külön szobája volt. Hirtelen egy három négyzetméteres konténerben találtuk magunkat. Micsoda élet ez?

Sameh, Irak: Volt egy vállalkozásunk, önállóak voltunk, de amikor az Iszlám Állam elkezdett támadni, elmenekültünk, semmit nem vittünk magunkkal, csak azt a ruhát, ami rajtunk volt.

Speaker: Salam és Sameh története kettő a sok közül, melyek megérintették azoknak a fiataloknak a szívét és elméjét, akik Madababan, Jordániában jöttek össze augusztusban.

Sokan ott találkoztak először Európából, Közel-Keletről, az Egyesült Államokból, Argentínából és Új-Zélandból. 12 napot töltöttek egy táborban, mely 6 hónappal korábban még 114 iraki menekültet fogadott be.

Áine, Írország: Hihetetlen, hogy épp ott vagyunk elszállásolva, ahol menekült családok éltek. (...) itt hárman lakunk: Hagar Egyiptomból, Lina Németországból és én (...) Az ágyam mellett, a falon megmaradt két rajz, amit gabonás dobozból vágtak ki.

Anna, Olaszország: Gyakran azt mondják: „de hát, ezek a fiatalok semmit nem csinálnak”, egy kicsit lebecsülik őket. De hogy „Nem!”-et mondjak, eljöttem Jordániába, és itt vagyok ezzel a nemzetközi csoporttal. Azért vagyok itt, mert hiszem, hogy fontos, ami itt történik

Speaker: Mi jöhet létre, ha összefog a közel-keleti és európai fiatalok egy csoportja, akik ennyire drámai és összetett valóság előtt állnak?

Sören, Németország: Félttem, hogy a közel-keletiek majd azzal vádolnak, hogy ez a nyugati fiatal idejön, hogy segítsen (...) Ők meg attól tartottak, hogy majd nem érdekelnék minket, (...) hogy távolságtartóak és elutasítóak leszünk. (...) De láttuk, hogy ezek alaptalan félelmek voltak.

Pascale, Libanon: Országunkban szenvedünk emitt a helyzet miatt, és nehéz elfogulatlanok lenni. (...) Úgy gondolom, valóban fontosak a kulturális párbeszédék. Mindig tanulok valami újat.

Mohammad, Palesztina: Együttműködünk és összhang van közöttünk. Ennek tényleg „így kellett lennie”. Kiegészítjük egymást, és jó együtt dolgozni. Jól érezzük magunkat.

Speaker: Host-spot a neve ennek a projektnek, mely 9 ország 10 civil szervezetének kezdeményezésére és az Európai Bizottság finanszírozásával jött létre.

A jordániai Karitászt fontos szerepet játszott a szervezésben. Sameh és Salam, akiket az előbb megismertünk, az 55 résztvevő fiatalra főztek.

Dina, Jordánia: Úgy gondoltuk, kifejező lehet, ha olyanok is vannak itt, akik átérték a háborút, és a menekülés gyötrelmét. Így megismerhetjük őket, és tanulhatunk tőlük; szervesen hozzátartoznak ehhez a projekthez.

Speaker: Mély tapasztalatot jelentett, amikor a résztvevők ellátogattak azokhoz a szíriai és iraki családokhoz, akik a hivatalos papírokat várják, hogy más országokba költözhessenek.

Ők addig csak számok voltak az esti tv-híradókból, de lassanként barátokká váltak, nevük és arcuk van.

Marisol, Spanyolország: Amikor megérkeztünk (...) az asszony arca teljesen el volt takarva kendővel, csak a szemeit láttuk. Lassan-lassan elkezdünk érdeklődni; megkérdeztük a gyerekektől, hogy mik a vágyaik, (...) leültünk rajzolni velük. Ledöntöttük az akadályokat és a falakat; közelebb kerültünk hozzájuk; az anyuka egyre jobban feloldódott, és elmesélte, hogyan jutottak el idáig. (...) Átéreztük a fájdalmát. (...) Egyszer csak levette a kendőt és megcsókolt (...) Mintha egy nagyon távoli valakivel kezdtem volna, akit aztán az édesanyámnak éreztem. (...) Ezek a történetek már nem állnak távol tőlünk.

Speaker: Mindenütt sok a tennivaló, a felmerülő ötletek a szolidaritás konkrét tetteivé, és a megértés jeleivé válnak.

A menekültválság áldozatait legfőképp a gyerekek. Délutánonként két iskolában is szerveztek foglalkozásokat szíriai és iraki családok gyerekei számára.

Shrouk, Jordánia: Ma egy óvodában vagyunk. (...) Azért jöttünk, hogy ha csak rövid időre is, de mosolyt fakasszunk az arcukon és boldogságot a szívükben.

Speaker: A média gyakran csak részleges információkat közöl a közel-keleti konfliktusokról és általában a menekültekről.

Ezek a fiatalok szűrő nélkül szeretnék osztozni ezeknek a hazájukat elhagyásra kényszerült családoknak a történeteiben, arcaiban és reményeiben.

Ezzel a közösségi médián elindítottak egy információkampányt.

Massimiliano, Olaszország: *Úgy van értelme ennek az utazásnak, ha folytatjuk, ha jövőt biztosítunk a tapasztalatunknak, (...), ha megismertetjük az emberekkel, hogy (...) egy olyan helyzetről tájékoztassuk őket, amit jobban meg kellene érteni, hogy közelebb érezhessék magukhoz.*

Kristóf, Magyarország: *A fényképeim nagyrésze örömteli, személyes pillanatokot örökítettek meg. (...) Ha ezeket Európában nézik, segíthetnek, hogy közelebb kerüljünk ezekhez az emberekhez. Ezen a képen látható, hogy úgy játszanak a gyerekekkel, mint az európaiak. (...) Ez a fénykép élet, bemutatja ezt a reménytelen családot.*

Wael V. Suleiman, a Jordániai Karitászt főigazgatója: *A szemünk háborút, rombolást, halált, gyűlöletet, erőszakot, konfliktust és szakadást lát. De a szívünk a jövőt látja: az emberiség egyetlen családját, mely szegénység, éhezés és gyűlölet nélkül él. A jövő olyan, mint egy csodálatos mozaik. (...) Nem tudjuk, mikor válik valóra, de most dolgozunk érte, és mindaddig szeretnénk folytatni, amíg meg nem valósul. (taps)*

Ryan: A jordániai út után az egyik édesanya mondata marad meg bennem, aki nagyon sokat szenvedett. Azt mondta nekünk: „Mindig ott kell, hogy éljen bennünk a remény. Ha elveszítjük a reményt, elveszítjük az életet”.

7. BRUNO VENTURINI

Maria: Most olyan valakiről szeretnék beszélni, akit sokan ismertünk: Bruno Venturini. Ő az elmúlt harminc év alatt Chiara Lubich egyik legközvetlenebbi munkatársa volt. Bruno augusztus 2-án hunyt el.

Itt van mellettem Franz Coriasco, újságíró, aki sokakkal együtt már nagyon fiatalon megismerte őt. Ciao Franz!

Franz Coriasco: Ciao, ciao!

Maria: Blogján leírta és ezekkel megosztotta a Brunoval kapcsolatos személyes emlékeit.

Franz: Igen. Ha szavakba szeretnék foglalni, hogy ki volt Bruno Venturini, az olyan, mintha egy szardíniás dobozon keresztül akarnánk bemutatni, milyen a tenger. Egyébként ő is csínján bánt a szavakkal... Mindenképp sokak nevében, akiknek az én generációból abban a végtelen nagy szerencsében volt részük, hogy megismerhették Brunót, azt mondanám, olyan volt ő, mint egy apa, báty és barát. Nagy természetességgel fordultunk hozzá, amikor volt valamilyen problémánk, de nem azért, mert ő meg tudta oldani, hanem mert éreztük, hogy ha egyszerűen megbeszéljük vele, legalább világosabbá válnak számunkra... ilyen értelemben. És pont ez a lényeg, mert ő valóban úgy volt vele, hogy közösen találjuk meg az élet sötétségeinek az értelmét, és valamikor így kapunk egy kis fényt is hozzá.

Jól értsük, Bruno nem „problémamegoldó” és nem is „gyóntató” volt a szó hagyományos értelmében: hanem valaki, akihez azzal a bizonyossággal fordultunk, hogy nyitottabb látásmóddal,

derűsebb szívvel jövünk el tőle. Amikor elköszöntünk egymástól, rendszeresen azt éreztük, hogy adósa vagyunk, tökéletesen tudatában voltunk, hogy végtelenül többet kaptunk, mint amit adtunk; de mégis mindig ő köszönte meg nekünk a hála, a szerénység, és az önjárándékozás olimpikonjaként. Mindig is ilyen volt.

De csak ebben a legutóbbi időszakban sejtettem meg igazán, hogy ez a rendkívüli adottsága – hogy is mondjam – nem örökletes adomány volt, hanem fáradtsággal elnyert gyümölcs, aminek soha nem beszélt az áráról: rendkívül sajátos módon meg tudott semmisülni, folytonosan így létezett a mélységes egyszerűségével, de mindig meghódította az embereket, mert magához vonzotta őket. Szeretnék még mondani valamit ebben az értelemben: azt hiszem, Bruno volt a legmáriásabb ember, akit valaha is megismertem. És a „szeretet művészetében”, ahogy Chiara nevezte, gondolom, sokunk számára valóban utolérhetetlen mester volt, ugyanakkor osztályon felül alázatos.

Gondolom, a most következő rövid videó-részlet, amit röptében készítettünk a sok közös vacsoránk egyikén, valamennyire ezt fejezi ki.

Franz Coriasco: (...) egyszer megkérdeztük tőled, mit szeretnél, hogyan emlékezzenek rád, és azt mondtad: Szeretnék megsemmisülni! Most is megerősíted, amit akkor mondtál? Elmagyaráznád egy kicsit jobban?

Bruno Venturini: Igen, mert ez annak következménye, amit most érzek: ha valaki úgy érzi, hogy kudarcot vallott, mit akarunk, jobb, ha megsemmisül! Természetesen, megerősítem, igen!

Engem nagyon zavar az előtérbe helyezkedés... (...)

A megsemmisülés - esetleg nem sikerül megélnem -, de nem csak későbbre érvényes, hanem most is. A dolog egyszerű: ezután a sok év után, amit Chiarával éltünk, stb., most úgy érzem, hogy mindenből kimaradok!

(...) Az igazat megvallva nem könnyű! Valamikor rosszul érzem magam emiatt, valamikor szeretném, ha... de a végén mégis örülök, örülök a többieknek...

Idén, az idén nyáron azt a tapasztalatot is átéltem, hogy egyszer csak egy külső körülmény folytán úgy éreztem, hogy a testi egészségem, és a pszichikumom is összeomlott... egyszer csak azt mondtam: De hát, mit történik?! Mintha ez a közel 90 év hirtelen az egész súlyával rám nehezedne. Akkor azt mondtam: ez így van. Folytasd! Már nem bírod magad úgy, mint korábban, nincs meg az erőd hozzá ... rendben! Ez az élet, igaz? Ez lényegében azt jelenti, hogy el kell veszíteni mindent. És éreztem, hogy kezd megvalósulni, amit Jézus mindig is kért tőlem, és én valamiképp oda is adtam neki... Nem tudom megmagyarázni, de gyönyörű tapasztalat volt.

Emlékszem, voltak olyan napok, amikor meg se bírtam mozdulni, nagyon levert voltam; végre ki tudtam mondani Jézusnak azt az "Igent", amit 60 évvel ezelőtt megígértem neki.

(...) Nagyszerű! És látom, hogy nem kell ehhez nem tudom, mi, de „létezni”, azt igen! Megtenni a részünket, élni pillanatról pillanatra, és elfogadni... (...) csakhogy elmondjam, hogy minél inkább nem létezem, annál inkább vagyok.

Ryan: Köszönjük, Bruno, hogy példakép vagy számunkra.

8. EGY TÖRTÉNET SOKFÉLE ARCA (OLASZORSZÁG)

Ryan: A következő történet arról szól, hogy a börtönben valakin keresztül megtapasztalták a szeretetet, mely túlszárnyalja a börtön rezeszeit, de a kiszabadulás utáni időszakot is. És útitársakká válnak.

(környezet)

Rosalba Ciocca, Patrizio édesanyja: *Alfonso nagyszerű ember, segítette a fiamat a börtönben... Ő értette meg velem, hogy nem kell lopni...! Az ilyen emberek olyanok körülöttünk, mint az angyalok!*

Patrizio Ciocca, pizzériában segéd: *Egyik nap meglátogattam a Rebibbiában, a fogdában... Azt is tőle kérdeztem, hogy van a fiam, mert nem láthattam minden nap... Akkorra már családi volt a kapcsolatunk..., mintha az édesapám lett volna... Teljesen olyan volt! Sajnos ilyen az élet... egyszer jobban van az ember, máskor rosszabbul, aztán megint jobban... ilyen az élet... Korábban csak velem volt kapcsolata, később pedig velem, az édesapámmal, az édesanyámmal, mert ők is szeretik Alfonsot. De most már sokan vagyunk, nagyon sokan. Ez a jó benne!*

Alfonso Di Nicola, fokolarino, a „Sempre Persona” [mindig személy marad] projekt elindítója: *Körülbelül 20 évvel ezelőtt az egyik barátom átadta nekem három fogvatartott címét... írtam nekik, és csak az egyikük válaszolt: Giorgio. Kérdeztem tőle, akar-e a barátom lenni. Ő azt válaszolta: „Hát hogyné! Nagyon örülök. Isten küldött téged”. Aztán kért tőlem egy szívességet: „Elmennél meglátogatni az édesanyámat? Menj, és csókold meg a nevemben”.*

Ez az asszony elkezdett sírni... „Nemsokára meghalok, nagyon beteg vagyok... Látom, hogy szereti a fiamat, magára bízom őt”.

Találkoztam Giorgioval, aki nagyon örült... Azt mondta: „Tennél nekem egy szívességet? Az egyik barátom beszélni szeretne veled, légy szíves, szánj rá egy percet...”.

Így újabbnál újabbak csatlakoztak.

Aztán valaki felajánlotta a segítségét, most már több mint 30-an segítenek. Többen egykori fogvatartottak. Több mint 200 családdal tartjuk a kapcsolatot.

Anna Del Villano, a Rebibbia börtön igazgatóhelyettese (Róma): *Felvettük a kapcsolatot a „Mindig Személy marad” nevű szervezettel, ezért mi, akik itt dolgozunk a börtönben, jelezzük feléjük, hogy kik azok a fogvatartottak, akiknek problémákkal küszködik a családjuk. Így kialakul egy kör, ami szerintem nagyon fontos.*

Így van ez a börtönből szabadultak végigkísérésében is, mert ezen a területen nagy nehézséget okoz, hogy nincs elegendő erő.

A börtönben sokan szolgálnak önkéntesként, de ők leginkább a börtönön belül dolgoznak. Kívül valóban szükség van erre a segítségre, amire ez a szervezet fontos választ ad.

Alessandra D’Orazio: *9 éve ismerem Alfonsot... Mindig is mellettem volt... Ez nekem fontos. Minden nap küldi az üzenetet: „szép napot! Alfonso”, „szép napot! Alfonso”... nagyon sokat jelent... Meghatódom... igen, tudom!... mert olyan, mintha az édesapám lenne.*

Alfonso Di Nicola: *Nem tudnám (...) szeretni ezeket az embereket, ha a nap folyamán nem állnék meg egy kicsit. Igyekszem Istenből meríteni az erőt, hogy szeretni tudjak... hogy a szívem megérintse a szívüket, közel kerüljön a szívükhöz...*

Franco Lippera: *Fegyveres rablást követtem el... Mert én profi vagyok; ha valamit csinállok, már tudom is a dolgom... Mentálisan meg vagyok győződve, hogy csoda történt, mert ha 14-szer rád lőnek, lehetetlen, hogy csak kettő találjon el, egyik a lábadat, a másik az oldaladat... Isten így mutatkozott meg, magunktól ezt nem érthetjük... Mit csináljak? Elvesztettem a családomat, elvesztettem mindent, semmi nem érdekel: rátaláltam Alfonsora, ő igazi barát!*

Örülök, amikor jössz. Miért? Mert rajtad keresztül az emberek nem halnak éhen. De te azért csinálod, mert belül... érted? Ezzel Istennek teszel szívességet!

Massimo Mallini, Renault Márkakereskedés, a „Sempre Persona” Projekt önkéntese: *Itt, ezen a helyen sokféle érzélem merül fel... örömmel mondhatjuk, hogy amikor végre kiszabadulnak innen, újra ragyogó, igazi emberekké válnak.*

Megvan a maguk története, a reményeik, a sikereik, a sikertelenségeik, és a végén nagyon szép történetet élnek meg!

Marco Beraldi, motorszerelő: *Már az a gondolat, az a tudat is segít, hogy van egy biztos pont az ember életében, itt benn is, és kívánom, hogy kívül is így legyen. És hihetünk ebben a valakiben, tudjuk, hogy mindig számíthatunk rá... igazi barát! Ezt a barátságot akkor is szeretném ápolni, ha ezek a rácsok már nem lesznek... remélem, hamarosan.*

Ha kiszabadulok, valamiképp nekem is azt kell tennem másokkal, amit most ők tesznek velem!

D. Roberto Guernieri, a Rebibbia börtön káplánja: *Az egyik legnagyobb kudarc, aminek részesei lehetünk, a tehetetlenség... Ez gyötrelmet okoz nekünk, olyannyira, hogy igyekszünk közbelépni ott, ahol lehetséges... De mivel átéljük velük ezeket a történeteket, ezeket a helyzeteket, meggyújthatjuk bennük a remény tüzét...*

Roberto Mirco, szakács: *Én azt gondoltam, hogy vége az életemnek és az utcán fogom végezni, mert a közömbösség, az ítélkezés lassan-lassan kivégzi az embert..., de ő visszaadta a reményt, visszaadta az erőt, új értelmet adott az életemnek... az az értelme, hogy segítsek másokon. Talán azért is, mert a múltban elkövettem némi rosszat... sokakkal rosszat tettem, szenvedést okoztam nekik... Aztán szerettem volna újrakezdeni... de a börtön után nem nyíltak meg az ajtók előttem... Sokan még le is köpdöstek...*

Istennek és Alfonsonak köszönhetem, hogy átölheltem Ferenc pápát... soha nem gondoltam volna... Ez Isten irgalmának teljes ereje, mely továbbsegít... Örülök, szeretve érzem magam...

Alfonso di Nicola: *Amikor elkezdtem szeretni ezeket a testvéreket, megváltozott az életem, teljesség tölt el. Sokaknak ezt szeretném kívánni! Hogy a szeretetünk semmit ne kérjen és mindent adjon. És kész!*

Fontos, hogy ott legyünk az emberek mellett, aztán azt tesszük, amit tehetünk, hogy kihúzzunk belőlük néhány tövist.

Remélem, több ezren leszünk, akik kihúzzák a töviseket ezekből az elhagyott Krisztusokból.

Ryan: *Igazán megható ez a történet. Köszönjük!*

9. BESZÉLGETÉS MARIA VOCE EMMAUSSZAL ÉS JESÚS MORÁNNAL

Ryan: Most szeretnénk megkérni Emmaust és Jézust, hogy jöjjenek velünk. Tudjuk, hogy most fejeztétek be a Mozgalom képviselőjének találkozóját, akik a világ különböző részeiről voltak jelen. Hogy sikerült?

Emmaus: Nagyon jól. Egy szép csoport most itt van közülük a teremben, és most, ahogy a kollegamentón ezeket a csodálatos történeteket láttuk, nagy hála van bennem Isten iránt, természetesen mindannyiatokkal együtt, és az merül fel bennem, hogy ezek a történetek tulajdonképpen az egész világon megvalósuló konkrét élet példái, melyeket ezek a képviselők – egyelőre az amerikai országoké, mert most csak az egy harmada volt jelen, az amerikai országok és Óceánia, aztán a következő hetekben másik két csoport érkezik -, elhozták ide ezt az életet, élettörténeteket, a feltámadás, a változás történeteit, azoknak a történeteit, akik újrakezdtek, újra felfedezték a méltóságukat, felfedezték a lehetőséget, hogy ők is adhatnak másoknak, nekifogtak és megváltoztatták a környezetüket, megváltoztatták a társadalmat.

Azt mondtam magamban: ez valóban nagy dolog, óriási!

Aztán együtt felfedeztük ennek az életnek a gyökerét, mert a gyökere, az egyetlen gyökér, mely lehetőséget ad, hogy létrejöjjön ez az élet, a megfeszített és elhagyott Jézus. Újra felfedeztük Őt a találkozónkon.

Felfedeztük – Chiara felfedezése volt ez -, hogy Jézus a bizonyítéka Isten emberek iránti szeretetének. Miért szerethetjük egymást? Miért szerethetjük a többieket? Mert Isten szeretett bennünket, és rendkívüli módon szeretett, egyenesen Fiát küldte, hogy haljon meg értünk, hogy olyan ember legyen, mint mi, tehát, hogy meghaljon, mert mi is meghalunk. Az emberek meghalnak, ő is meghalt. De nem csak, hogy meghaljon, hanem hogy elszenvedje az emberiség minden fájdalmait. Elárulták, szidalmazták, úgy érezte, hogy elbukott, megalázták, mindenétől megfosztották, szegény volt. Átélt az emberiség minden fájdalmát, egészen a legnagyobb fájdalomig, amire Chiara érezte Isten szeretetének hívását. Ez a szeretet abban a kiáltásban nyilvánult meg, hogy „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?”, ez a szeretet egészen addig terjedt ki, hogy Istent is távol érezte magától.

És napjainkban milyen sokan érzik magukat Istentől távol abban, amit átélnek, a létező fájdalmakban!

Nekünk megvan a lehetőségünk, hogy elébe menjünk ezeknek a fájdalmaknak, és azt mondjuk: „Nem igaz, hogy Isten távol van, Isten itt van, ebben a fájdalomban, mert Ő is átélte. Isten itt van”. Tehát, megvan a lehetőségünk, hogy Istennel találkozzunk ezekben a fájdalmakban, hogy átöleljük az elhagyott Istent, aki emberré lett. Tehát, az elhagyott Jézusban megvan a lehetőségünk, hogy teljes mértékben emberek legyünk, és részesüljünk az Ő istenségében, mert Chiara úgy határozta meg az elhagyott Jézust, hogy „ablak”. Ablak, mely lehetővé teszi Istennek, hogy lássa az embereket, és lehetővé teszi az embereknek, hogy lássák Istent. Miért? Mert az elhagyott Jézus ember, „az ember”, a fájdalom embere, a menekültek embere, és mindazé, amit a világban látunk: Ő ez az ember. Isten ezt az embert látja az elhagyott Jézusban.

Ugyanakkor az elhagyott Jézus Isten, mert Isten Fia, aki emberré lett.

Mi rajta keresztül találkozhatunk színről színre Istennel. Ez minden körülményben így van.

Erről a találkozóról valóban ezzel a nagy kincssel indulunk haza, amit kaptunk, de tudjuk, hogy nemcsak az itt jelenlévő nyolcvan képviselő viszi magával, akik ezzel a szeretettel térnek vissza a zónákba, hanem tibennetek is, mindannyiatokban ott van ez a szeretet, akik a zónákban vagytok. Aki Chiarát követi, aki megismerte ezt a karizmát, az mind erre a felfedezésre tett szert.

Valóban azt kívánjuk, hogy az elhagyott Jézus iránti szeretetből újra felfedezzük, hogy minden körülményben Istennel élhetünk.

Így foglalnám össze. (*taps*)

Maria: Nagyon köszönjük. És neked mi a benyomásod, Jézus?

Jesús: Nincs sok mondanivalóm ezután! (*nevetés*) Főként ezek után a mély tapasztalatok után. Ferenc pápa szavai jutnak eszembe, amit Krakkóban mondott a nyáron a fiataloknak: az Atya nagy ajándéka az emberiség számára Jézus, tehát egy személy, egy ember, aki Isten, ahogy Emmaus mondta, aki magára vett mindenünket, mélységesen ember lett, és magára vette: a menekülteket, a bebörtönzötteket, az erőszakot, mindent. És az Atya ajándéka a Fiú számára a feltámadás.

Azt hiszem, most az merült fel bennem, hogy ez a szeretet-történet az egyedüli, ami korunkban hihetővé teszi Istent, csak ez, tehát, nekünk továbbra is ezt a történetet kell kifejeznünk az életünkkel.

Nagy hatással volt rám, amit ma láttunk, tehát, hogy mit tehetünk mi? Szívességet tehetünk Istennek. Ezt csodálatosnak tartottam. Mit teszünk mi ebben a történelemben? Szívességet teszünk Istennek azzal, hogy továbbra is kifejezzük ezt a történetet, a szeretet-történetet.

Maria: Nagyon köszönjük. (*taps*)

10. CHIARA LUBICH: AZ ELHAGYOTT JÉZUS ÉS AZ EGYESÜLT VILÁG

Ryan: Ez nagyszerű ajándék számomra, de arra is gondolhatunk, hogy – angolul úgy mondják „a drop in a bucket” – csepp a tengerben. Szeretném kérdezni, te mit gondolsz erről?

Emmaus: Nézd, gondolom, jobb, ha meghallgatjuk ezzel kapcsolatban Chiara gondolatát, mert a fiatalok megkérdezték tőle: „De hát, ki az elhagyott Jézus?” És Chiara elmagyarázza, felsorolja, hogy ő hol találkozik Vele. Aztán azt mondja: úgy tűnhet, hogy keveset teszünk – ő is ezt mondja -, úgy tűnhet, hogy keveset teszünk. Én értem, hogy miért mondod: mi is ez tulajdonképpen? Egy csepp víz az óceánban? Igen, segítettünk néhány menekültnek, akikkel találkoztunk, életet adtunk ennek a néhány fogvatartottnak, akikkel kapcsolatba kerültünk. És a többiek? Megtörténhet, hogy ezt mondjuk.

De gondolom, ahogy Chiara is mondja majd, biztosnak kell lennünk, hogy abban a kis részben, amit megteszünk, beleültetjük az isteni szikrát, mert Isten működik benne, nem mi. Tehát, beleültetjük az isteni szikrát, ami szükségszerűen kirobban, mert Isten kirobbanás, kitörés. Ezért nem csak egy csepp az óceánban; lehet, hogy egy csepp, de átalakíthatja az egész óceánt, apránként fel tudja szárítani az óceánt.

Bátorság, tehát! De hagyjuk, hogy ezt Chiara mondja nekünk, aki ezzel a záró üzenettel bátorít minket.

Ismétlem: Chiara nem egy hivatalos találkozáson, nem a nagy nyilvánosság előtt beszél, hanem néhány fiatalnak, akik feltesznek neki egy kérdést, és ő elmondja üzenetét.

Un Gen: [...] Mit jelent most számodra az elhagyott Jézus?

Chiara: Nagyon fontos, mert a fokolarinónak, a gennek szinte az egész élete ez a titok.

(...) a világ tele van konzumizmussal, szekularizmussal, materializmussal, hedonizmussal, mindenféle 'izmussal'. Nekünk azonban le kell győznünk ezeket. Bennünk is ott vannak: ragaszkodunk a dolgokhoz, az emberekhez, a családhoz, a hazához; ragaszkodunk a tanuláshoz ... ezek mind akadályoznak. Elfojtanak a körülöttünk lévő 'izmusok'. (...)

Az elhagyott Jézus van jelen ezekben a fájdalomban, ezekben az akadályokban. Úgy érzem, hogy leblokkolok, nem tudok rámosolyogni a többi genre? Ez az elhagyott Jézus! Öleld át ezt a leblokkolást, mert ő is így érezte magát... „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?”¹ De aztán azonnal: „A te kezébe ajánlom lelkemet”,² rögtön tovább ment.

Vagy: teljesen hatalmába kerít a félelem; vagy: nincs kedvem, lehangolt vagyok! Jézus is lehangolt volt, mert egészen addig királyi módon tudott élni a kereszten: amikor nekünk adta édesanyját, megbocsátott a gyilkosainak; ezt mind Jézus módjára tette. De akkor ott, mintha elbukott volna, mintha ellankadt, elgyengült volna. Mintha! Mert mérhetetlen nagy volt a megpróbáltatás; valószínűleg ránehezedett a pokol. Gyengének érezte magát, azt kérdezte: „Miért?” „Miért?” Ahogy mi is kérdeznénk bizonyos megpróbáltatások esetén; de Ő azonnal továbbment: „Kezedbe ajánlom lelkemet”. Azonnal át kell ölelnünk az elhagyott Jézust, megoldani magunkban mindent, ami feltartóztat, megoldani, hogy feltámadjunk belül, és a Feltámadott ott legyen közöttünk, hogy Őt vigyük a fiatalok közé, és teret adjunk a Mennyek országának.

Azt látjuk, hogy az elhagyott Jézus ott van a többiekben is, mert a többiek is szenvednek: van, aki árva, (...) úgy kell szeretnünk, mintha mi lennénk az édesapja, az édesanyja; a másik lehet, hogy elkeseredett; a harmadik úgy érzi, hogy becsapták, hogy kudarcot vallott, vagy elvált, magányos, bebörtönzött; mindegyiküket úgy kell szeretnünk, hogy elvegyük a fájdalomát; a másik fájdalma az enyém, magamra kell vennem az elhagyott Jézus iránti szeretetből, aki jelen van benne.

Aztán látjuk az elzárkózást, a feszültségeket, háborúkat Kelet és Nyugat között, a problémákat Észak és Dél között, a nemzedékek és népek között (...), és azon kell munkálkodnunk, hogy legyőzzük ezeket.

(...) Tehát ne csak a saját megpróbáltatásainkban lássuk az elhagyott Jézust, hanem ezekben a megosztottságokban is. Azt mondhatják nektek: „Fanatikusak vagytok, mit akartok az egyesült világgal? Hát nem látjátok, itt van a terrorizmus, a háború, most már a csillagok háborúját is emlegetik, itt van egy csomó minden, a fegyverkezés, hát mit akarsz?”

Azt mondtam az előbb egy másik csoportnak, és most nektek is elmondom - mert fontos -, hogy korábban nem létezett az ökológiai probléma; ti fiatalok vagytok, azt hiszitek, mindig is

1

2

létezett, de régebben senki nem beszélt erről. (...) Most viszont óriási problémává nőtt, közérdekű téma lett, mindenki érzi, én is érzem, hogy küzdeni kell érte, mert tönkre megy a Jézus alkotta természet, az ember nem tud már itt élni, szinte lehetetlen létezni benne.

Miért jött létre az ökológia? Mert voltak, akik elsőként rátapintottak: „nézd, hogy is van ez?”...; aztán voltak az utánuk következők, kis akciókba kezdtek, megtisztítottak egy városrészt, aláírást gyűjtöttek a csernobili eset vagy valami más hasonló esemény miatt, aztán lassan-lassan létrejött az ökológiai mozgalom, amelyről most már mindenki beszél Amerikában, Ausztriában, Németországban, Olaszországban, pártok születnek, például a zöldek pártja, az ökológiai mozgalom zászlaja alatt. Példaként mondom ezt mert, ha mi is kitartóan harcolunk az egyesült világért, és kis akciókat indítunk, melyek semminek tűnhetnek a világban tapasztalható szakadással, a háborúkkal szemben (...) lehet, hogy úgy érzitek, semmit sem tesztek; de folyamatosan alakítjátok a közvéleményt, míg egyszer csak mindenki el nem kezd így gondolkodni: talán jó, ha az egyesült világra törekszünk, mert ebben a helyzetben vagy összefogunk, vagy végünk, mert létezik az atombomba is. Ahogy Foco mondta: „Vagy összefogunk, vagy mind elpusztulunk, mind meghalunk”.

És ez belép a köztudatba, ahogy az ökológiai mozgalom is belépett, mert emberileg érezzük, hogy helyénvaló, korábban viszont még a neve sem létezett. Ugyanígy az egyesült világ ideálja is be fog lépni, utat tör magának, és a fiatalok egyre jobban magukénak érzik majd, harcolnak érte, és méltatlankodnak, ha azt látják, hogy ketten veszekednek, vagy ha a fehérek szembeszállnak a feketékkel, ha a nemzedékek harcolnak egymással, vagy a fiatal nemzedék szembekerül az időssel... méltatlankodnak, mert beléjük hatol ez a mentalitás, ez a vélemény, közvéleménnyé válik, utat tör magának, és haladhat előre Jézus [...]

11. BEFEJEZÉS

Maria: Chiarának ezekkel a szavaival köszönünk el egymástól.

Ryan: A bemutatott projektekkal kapcsolatos részletesebb információért, vagy ha szeretnétek más történeteket is javasolni, látogassatok el honlapunkra, vagy a facebook oldalunkra: Collegamento CH.

Maria: Legközelebb 2016. november 19-én találkozunk, este 8 órakor.

Ryan: Köszönjük mindenkinek! Viszontlátásra a következő collegamentón!

Maria: Sziasztok! (taps)